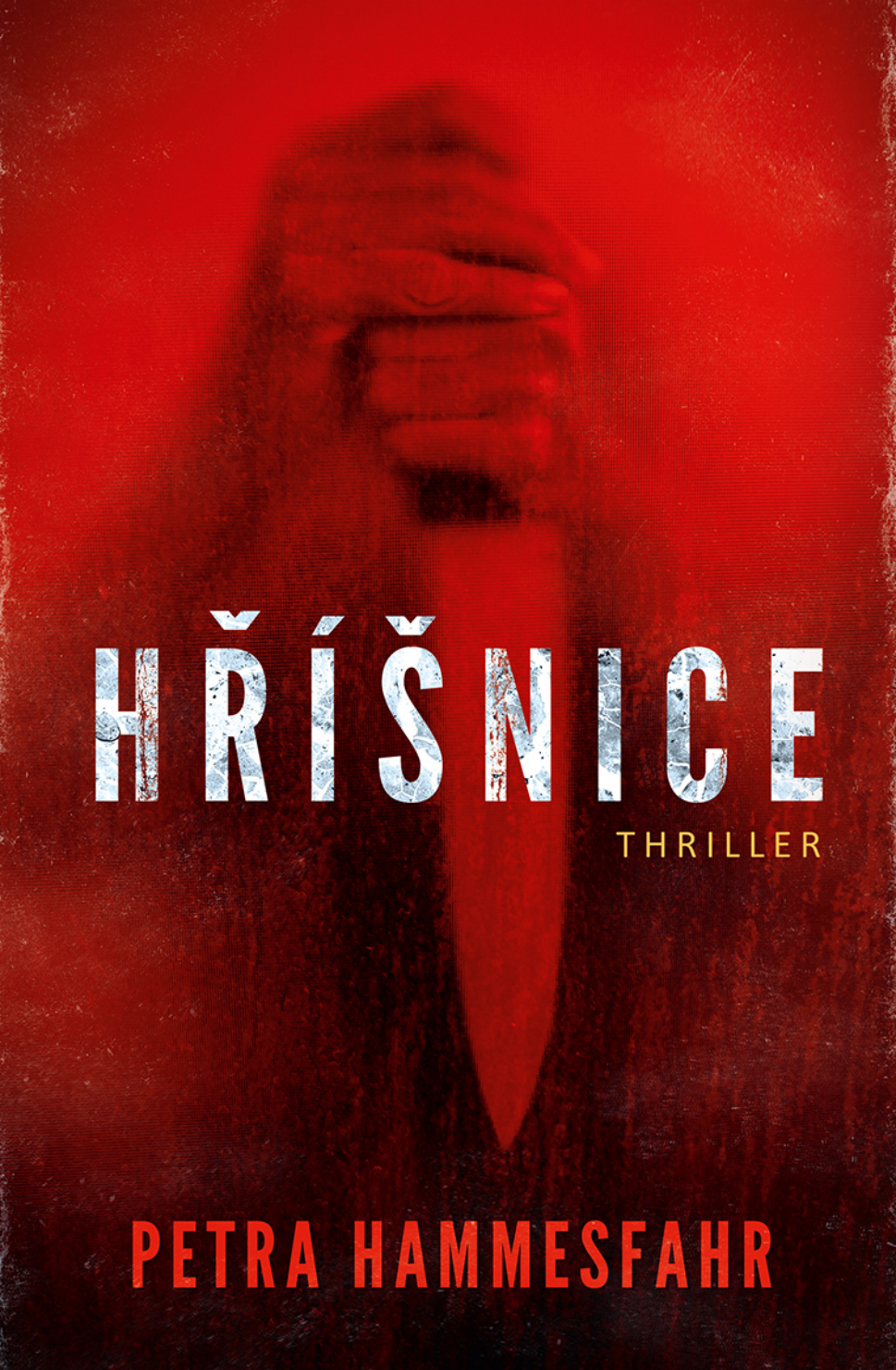

The background of the entire cover is a deep, textured red. In the center, a hand is visible, holding a knife vertically. The hand and the knife are rendered in a darker, almost blackish-red tone, creating a stark contrast with the bright red background. The knife's blade is pointed downwards, and its handle is held by a hand whose fingers are partially visible. The overall mood is ominous and suspenseful.

HŘÍŠNICE

THRILLER

PETRA HAMMESFAHR

PETRA HAMMESFAHR

HŘÍŠNICE

Copyright © 1999 by Rowohlt Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jana Kellnerová, 2019

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-138-7 (pdf)

PETRA HAMMESFAHR

HŘÍŠNICE

Přeložila Jana Kellnerová

1. KAPITOLA

Byl horký den počátkem července, když se Cora Benderová rozhodla zemřít. V noci s ní Gereon spal. Spával s ní pravidelně v pátek a v sobotu večer. Nedokázala mu odmítnout, příliš dobře věděla, jak moc to potřebuje. A ona Gereona milovala. Bylo to víc než láska. Byla to vděčnost, bezpodmínečná oddanost, cosi absolutního.

Gereon jí umožnil být tím, čím jsou všechny ostatní dívky – normální mladou ženou. Proto chtěla, aby byl šťastný a spokojený. Dříve si užívala, když projevoval něhu, před půlrokem to ale přestalo.

Zrovinka na Štědrý večer přišlo Gereonovi na mysl, že do ložnice postaví rádio. Měla to být obzvláště pěkná noc. Toho Štědrého večera byli svoji dva a půl roku a už osmnáct měsíců byli rodiči syna.

Gereonovi bylo sedmadvacet, Coře Benderové čtyřadvacet. Gereon měřil téměř metr osmdesát a byl štíhlý, vypadal sportovně a vytrénovaně, ačkoli se žádnému sportu nevěnoval, k tomu mu chyběl čas. Vlasy měl od narození plavé a potemněly jen lehce. Obličej neměl hezký ani ošklivý, byl to průměrný obličej, stejně jako byl celý Gereon Bender průměrným člověkem.

Ani na Coře Benderové nebylo zvnějšku nic nápadného, pokud se odhlédlo od jizvy na čele a zjizvených

loketních jamek. Ten vrub v hlavě je následek jedné nehody, loketní jamky jsou uzlovitě zjizvené po oškli-vém zánětu vyvolaném injekčními jehlami při ošetření v nemocnici, takhle to Gereonovi vysvětlila. Pověděla mu také, že na podrobnosti si nevzpomíná. To poslední byla pravda. Lékař tehdy říkal, že při těžkých úra-zech hlavy často dochází k výpadkům paměti.

Měla ve svém životě díru. Skrývala se v ní špinavá temná kapitola, to věděla, ačkoli vlastní vzpomínky na ni chyběly. Před několika lety do ní za nesčetných nocí upadala. Naposledy to bylo před čtyřmi roky. V té době ještě Gereona neznala. A nějak se jí tehdy podařilo díru uzavřít. Že by se do ní mohla opět zřítit, s tím už nepo-čítala, když byla přece vdaná za Gereona. A pak se to stalo – zrovna na Štědrý večer.

Nejprve bylo všechno v pořádku, tichá vánoční hudba a Gereonovy něžnosti, které se postupně stávaly naléhavějšími a intenzivnějšími. Pak po jejím těle po-malu sklouzl dolů a v té chvíli to začalo být nepříjemné. A když se obličejem zanořil mezi její nohy a začal ji dráždit jazykem, hudba zesílila. Uslyšela rychlé víření bubnů, baskytaru a vysoké pronikavé tóny varhan – jen na zlomek vteřiny, v příštím okamžiku to už zase zmi-zelo. Tento krátký okamžik však postačil.

Něco se v ní sevřelo, nebo otevřelo jako dobře uzam-čený trezor, na kterém někdo zapracuje svářečkou. Byl to neskutečný pocit. Jako by už neležela ve vlastní posteli. Ucítala na zádech tvrdý podklad a v ústech cosi podivné-ho, jako by jí nějaký obzvláště tlustý palec stlačoval jazyk dolů a vyvolával v ní otřesný pocit rdoušení.

To vzepnutí byl jen reflex. Obemkla koleny Gereonovu šíji a z obou stran mu přitiskla stehna ke krku. Nechybělo mnoho a byla by mu zlomila vaz nebo ho zardousila. Ani si toho nevšimla, byla v té chvíli úplně mimo. Teprve když ji Gereon se supěním a chroptěním štípl do boku a zabořil jí nehty hluboko do měkké tkáně pasu, přivedla ji bolest nazpět.

Gereon lapal po dechu. „Jsi blbá? Co tě to napadlo?“ Mnul si zátylek, kašlal, ohmatával si hrdlo, vrtěl hlavou a zíral na ni.

Její reakci nechápal. Ani ona nevěděla, co se tam náhle stalo tak odporného a odpudivého. Tak hrůzného, že na vteřinu uvěřila, že cítí dech smrti.

„Prostě se mi to nelíbí,“ prohlásila a ptala se, co to před chvílí slyšela. Hudba ještě hrála, byla tichá a jemná. Dětský sbor zpíval: „Tichá noc, svatá noc, jala lid v blahý klid. Dvě jen srdcí tu v Betlémě bdí.“ Co by také jiného v tento večer mělo hrát?

Ten nečekaný útok vzal Gereonovi chuť. Vypnul rádio, zhasl světlo a přetáhl si deku přes ramena. Dobrou noc jí nepopřál, zabručel jen: „Tak holt ne!“

Rychle usnul. Později by nedokázala říct, zda v té chvíli rovněž usnula. Až pak najednou seděla vzpřímeně na posteli, tloukla kolem sebe pěstmi a ječela: „Přestaňte! Pusťte mě! Pusťte mě! Přestaňte, prasáci!“ A přitom jí v hlavě dunělo bezuzdné víření bubnů, baskytara a pronikavé varhanní tóny.

Gereon procitl, chytil ji za ruce, zatřásl s ní a rovněž zaječel. „Coro! Přestaň! Co to má sakra být?“ Nemohla ale přestat a nemohla se probrat. Seděla ve tmě a zoufale

bojovala s něčím, co se k ní zvolna blížilo, s něčím, o čem věděla jen to, že ji to připraví o rozum.

Teprve když jí Gereon několikrát lehce propleskl tváře, přišla k sobě. Chtěl vědět, co se to s ní děje. Jestli jí něco udělal. Neměla v hlavě ještě natolik jasno, aby mu okamžitě odpověděla. Jen na něj zírala. Po pár vteřinách si lehl. Následovala jeho příkladu, obrátila se na bok a pokoušela si namluvit, že to byla jen obyčejná noční můra.

Ale následující noci, když chtěl Gereon dohnat promeškané, se to stalo znovu, ačkoli tentokrát v ložnici nestálo rádio a ani on se nijak nechystal provádět s ní to, co vnímal jako nejvyšší vyjádření lásky. Nejprve se dostavila hudba, trochu hlasitější a trochu delší, dostatečně dlouhá, aby poznala, že tuto píseň ještě nikdy neslyšela. Pak spadla do té černé díry, z níž vylétla s křikem a tloukla přitom kolem sebe. Neprobudila se – to se jí podařilo teprve tehdy, když s ní Gereon zatřásl, propleskl ji po tvářích a volal její jméno.

V prvním lednovém týdnu se to přihodilo dvakrát, ve druhém jednou, to byl Gereon v pátek příliš unaven. Každopádně tvrdil, že je unavený. Ale v sobotu prohlásil: „Pomalu začínám mít toho divadla dost.“ Možná s tím byla nakonec spojená i jeho páteční nálada.

V březnu trval Gereon na tom, aby šla k doktorovi. „Tohle není normální, to musíš uznat. Tady se přece musí konečně něco udělat. Nebo to teď má jít takhle pořád? Pak ale budu spát na kanapi.“

Nešla k doktorovi. Doktor by se zaručeně zeptal, zda zná nějaké vysvětlení této podivuhodné noční můry,

nebo alespoň toho, proč se to přihodí vždycky jen tehdy, když s ní chce Gereon spát. Doktor by se pravděpodobně začal šťourat v té díře, namlouval by jí, že se na ty věci musí rozpomenout. Doktor by nepochopil, že existují věci, které jsou příliš trýznivé, než abyste si je uvědomili. Zkusila to v lékárně. Doporučili jí lehké prášky na spaní. Alespoň s nimi dosáhla toho, že ustal ten křik a mlácení kolem sebe, a Gereon předpokládal, že je teď zas všechno v pořádku. Nebylo.

S každým víkendem to bylo horší. Už v květnu byl její strach z pátečního večera jako zvíře, které ji pomalu rozdíralo zevnitř. Páteční odpoledne počátkem července bylo hotové peklo.

Seděla v kanceláři, která nebyla nic jiného než kout oddělený od zbytku skladu. Nad psacím stolem svítila lampa a na vnějším okraji světelného kužele stál fax, který ukazoval datum a čas.

4. července 16:50! Ještě deset minut do konce. Ještě asi pět hodin, než k ní Gereon vztáhne ruku. Nejraději by tu zůstala sedět až do pondělního rána. Dokud seděla za psacím stolem, byla schopná a mazaná, duše a motor tchánovy firmy.

Rodinný podnik, jen ona, její tchán, Gereon a jeden zaměstnanec, Manni Weber. Instalátérství, topení a voda, a bez ní tu už nic nefungovalo. Byla na svou pozici pyšná, své místo v hierarchii si musela tvrdě vybojovat.

Den po svatbě ji tchán vyzval, aby převzala kancelářské práce. A nenechal si nic vymluvit. „Co to má

znamenat, že to neumíš? Máš přece oči! Podívej se do knih, tak se to naučíš. Nebo sis myslela, že se tu budeš poflakovat?“

Nikdy neměla ve zvyku se poflakovat. Taký mu to řekla. A starý přikývl. „Pak jsme si to vysvětlili.“

Do té doby se o papírování musel po konci pracovní doby starat sám. Její tchyně zvládla tak akorát obsluhovat telefon. Ani ona toho ze začátku o moc víc nezvládla.

Od starého nikdy nedostala žádnou radu, žádný pokyn, jak to do té doby spravoval. A orientovat se podle knih – k tomu by musely být řádně vedené. Někdy se zdálo, jako by se starý na její bezmoci popásal. Jenže ona dlouho bezmocná nebyla.

Rychle pochopila, na čem záleží, a prokousala se tím. Nic jí nespadlo do klína, dokonce i o ty prkenné stěny, které oddělovaly kancelářský kout od zbytku skladu, musela bojovat.

V prvním roce tam seděla v rohu, před očima velkou místnost, která nebyla vytápěná a byla neustále špinavá, u vyřazeného kuchyňského stolu, u kterého se cítila jako u matky. Neodvažovala se reptat, ačkoli jí starý ani nevyplácel mzdu. I Gereon dostával jen kapesné. Bydlení a jídlo měli zdarma, Gereonovo auto bylo označeno jako firemní vůz. Když potřebovali něco dalšího, musel Gereon požádat.

Dokonce ani těhotenství jí nepřineslo žádnou výhodu nebo trochu pohodlí. Až do poslední minutky sedávala v koutě skladu. Když jí začaly bolesti, zrovna vypracovávala rozpočet nákladů pro zabudování

ústředního plynového topení ve stoje u stolu, protože s tím pnutím v zádech už nemohla sedět. Její tchyni jí mla hysterie, protože to šlo tak rychle. Několik prudkých křečí, pak jí praskla plodová voda a ona ucítila neskutečný tlak v podbřišku.

Předtím do nemocnice jet nechtěla. Ale pak přece zavolala: „Potřebuji sanitku! Zavolejte mi sanitku!“

Její tchyně tam jen stála a ukazovala na stůl. „Ještě jsi neskončila. Raději to nejdřív dodělej. Tak zlé to být nemůže. Dítě se nenarodí za deset minut. S Gereonem jsem ležela celý den. Otec bude zuřit, jestli to nebude dneska večer hotové. Víš přece, jaký je.“

To věděla až moc dobře. Od svatby přece žili pod jednou střechou. Starý byl tyran, vykořisťovatel. Tchyně byla podlézavá baba, která se před těmi nahoře hrbila a po těch dole šlapala. Gereon byl jen příjemcem rozkazů a ona otrokyní, levně koupenou na velkém trhu, jen za iluzi řádného života, prakticky zdarma.

A jak tam tak stála v předklonu u starého kuchyňského stolu, uprostřed špíny, a pozorovala louži, která se jí rozlila u nohou, tiskla si ruku mezi stehna a cítila, jak se to tam pne, najednou už toho měla dost. Raději to nejdřív dodělej? Ne!

Na klinice si našla čas v klidu popřemýšlet nad svým životem a pochopit, že i ty takzvané řádné poměry mají své mouchy, že veškeré naděje, že se sny v tomto prostředí mohou samy splnit, jsou marné. Zbývala už jen otázka, nakolik smí riskovat. Ale s dítětem v náručí to bylo snazší; bylo to tři a půl kila váhy na podporu každého požadavku.

Když se o několik dní později vrátila, začala usku-
tečňovat své představy. Tehdy si uhnala pověst drzé-
ho a bezohledného stvoření. Hašteřivá ženská, říkával starý
často. Taková zcela určitě nebyla, ale v případě nouze to
dokázala. A žádat o svolení by přece nebylo nic platné.

Zařídila si kancelář; úplnou, s psacím stolem, skří-
ní na spisy a topením. Dovolila si ještě něco dalšího,
vyplatila Gereonovi a sobě mzdu. Starý dostal záchvat
zuřivosti, mluvil o nestydatosti a hrabivosti. „Kde ses to
naučila, sahat jiným lidem na kasu?“

Srdce jí bilo až v krku, ale ostře mu odporovala: „Buď
budeme placeni jako ostatní, nebo půjdeme pracovat ji-
nam. Můžeš si vybrat. Můžeš se taky poptat, kolik se pla-
tí v jiných podnicích. Pak uvidíš, že z toho ještě vycházíš
dobře. A už nikdy neříkej, že ti sahám na kasu! Já za ty
peníze pracuji!“

Bylo úmorné se vůči starému prosadit. Zvládla to,
před dobrým rokem si na něm vymohla dokonce i vlast-
ní dům. Více než jedenkrát se navzdory dítěti obávala,
že jí ukáže na dveře. „Jdi zas, odkud jsi přišla.“ A Gereon
by tam jen stál se zaraženým výrazem. Ani jednou ji ne-
podpořil, nikdy neotevřel ústa na její obranu.

Krátce po narození dítěte to bylo hořké poznání,
že v něm nemá žádnou oporu. Teď už to nehrálo roli.
Byl prostě takový, dělal svou práci, jinak chtěl mít svůj
klid – a o pátcích a sobotách trošku lásky! S tím bojovat
nemohla, protože láska byla něco dobrého, něco pěkné-
ho, něco úplně přirozeného a normálního.

4. července 16:52! Ještě musela vypsát fakturu. Po-
strčila si ji před sebe, aby se v posledních minutách

nějak rozptýlila. Nový kotel na vytápění. Gereon ho ve středu zabudoval spolu s Mannim Weberem. V příštím týdnu byly v pracovním rozvrhu dva další. Nové nařízení o škodlivinách nutilo lidi sešrotovat svá stará zařízení. To nařízení sice vstoupilo v platnost už před několika lety, ale mnozí se zalekli nákladů a nejprve vyčkávali, až jim okresní kominík pohrozil, že staré kotle odstaví.

Tento postoj byl poněkud legrační. Všichni přesně věděli, co se připravuje. A nikdo nic neudělal! Vyčkávalo se. Jako by si takový starý kotel ze dne na den a zcela z vlastního popudu mohl své emise škodlivin upravit podle přísnější normy, jako by se díra uvnitř z minuty na minutu mohla opět uzavřít.

Stalo se to před čtyřmi lety. Ne z minuty na minutu, pár měsíců to trvalo. A to tu ještě nebyl Gereon, který tu slátanou záplatu před několika dny jediným překvapivým útokem opět strhl.

4. července 16.57! Kromě té faktury už tu nic k vyřízení nebylo. Minulý pátek se mohla ještě chvíli zabývat vyúčtováním mzdy. Byla to jen iluze, ale přece jen to bylo něco, co udrželo paniku v šachu. Nebyly to jen obavy, žádný obyčejný pocit nevole. Byla to šedočervená mlha, která jí vyplnila mozek, vtlačila se do všech koutů jejího těla a zablokovala každý nerv.

Konec! Ztuhlými prsty vytáhla ze stroje list a pečlivě zkontrolovala jednotlivé položky. Nebylo tu nic, co by ještě mohla opravit, jen psací stůl se ještě musel trochu poklidit. Nakonec překlopila list v kalendáři na následující týden. Pondělí! Do té doby to byly dvě

věčnosti – jako dvakrát zemřít. Přitom už byla zpola mrtvá.

Nohy ji neposlouchaly. Jako na chůdách prošla kancelářičkou a skladem ven na dvůr. Venku bylo velice teplo. Slunce se smálo z bezoblačného nebe jako miminko. Světlo bylo tak prudké, že jí zaslzely oči. Ale se světlem to asi nemělo moc společného.

Vpředu na ulici stál dům tchána s tchyní. Její vlastní stál v někdejší zahradě. Byl to veliký dům s moderním zařízením, kuchyni z vyběleného dubu si vysnila. Obvykle byla na všechno velice pyšná. V tomto okamžiku však žádné pocity jako hrdost či sebevědomí nepocítovala. Jen strach, ten šílený strach, že se zblázní. Zbláznit se by pro ni bylo horší než smrt.

Až téměř do sedmi ji zaměstnávala domácnost. Gereon tu ještě nebyl. V pátek pravidelně chodíval s Manim Weberem do hospody a vypil si pivo či dvě, nikdy ne víc než dvě, a pokud, tak jen nealkoholická. Scházeli se přesně v sedm k večeři v domě jeho rodičů.

V osm přecházeli do svého vlastního domu. Syna si brala s sebou a ihned jej ukládala do postele. Stačilo dítě jen uložit. Plenku na noc a pyžamo mu už tchyně navlékla.

Gereon se posadil k televizi, nejprve se podíval na zprávy, pak na film. V deset se dostavil ten jeho nervózní pohled. Vykouřil ještě jednu cigaretu. Než ji zapálil, řekl: „Jednu si ještě dám.“

Byl napjatý a nejistý. Už týdny nevěděl, jak se má chovat. Po několika minutách cigaretu típl a prohlásil:

„Půjdu už nahoru.“ Stejně tak dobře mohl prásknout bičem nebo udělat něco podobně pobuřujícího.

Stěží vstala z křesla, když ji o chvíli později zavolal. „Coro, jdeš už? Jsem hotový.“

Vysprchoval se a vyčistil si zuby. Ještě jednou si přešel holicím strojkem po tvářích a krku, nanesl si na kůži trochu vody po holení. Čistý, voňavý a pohledný se postavil do dveří koupelny. Na sobě měl jen slipy. Pod tenkou látkou se mu erekce rýsovala nadmíru zřetelně. Rozpačitě se zašklebil a přešel si rukou po zátylku, protože mu ve sprše navlhly vlasy. Pak se zdráhavě optal: „Nebo nemáš chuť?“

Bylo by snadné říct ne. Také na to chvílku pomýšlela. Jenže tím ten problém ze světa nesprovodí. Odložit neznamenal vyřešit.

V koupelně byla hotová rychle. Na polici nad umyvadlem leželo balení prášků na spaní. Byly silnější než ty, které brala na začátku, a balení bylo ještě skoro plné. Vzala si dvě tablety a zapila je půl kalíškem vody. Pak, po chvilce váhání, spolykala i těch zbylých šestnáct v naději, že by to mohlo stačit, aby byl všemu konec. Šla do ložnice, lehla si vedle Gereona a vymámila ze sebe úsměv.

Nedělal s tím cavyky, snažil se to mít za sebou rychle, přiložil ruku ke svému cíli, vystrčil prst a prozkoumal možnosti. Žádné nebyly. Od chvíle, kdy se ji tam pokusil líbat, už žádné nebyly. Mezitím si na to již zvykl, opatřil si lubrikační krém, který něžně vmasíroval dovnitř, než se nad ni nasunul a vnikl do ní.

A v tom okamžiku začalo to šílenství. V pokoji bylo naprosté ticho, až na Gereonův dech, který byl nejprve

potlačovaný, pak prudší a hlasitější. Krom toho dechu tam nic nebylo. A přesto to slyšela, jako z nějakého neviditelného rádia. Po půlroce byl ten rytmus stejně důvěrně známý jako vlastní tep; zběsile rychlé víření bubnů doprovázené akordy baskytary a vysokým hvizdem varhan. Když Gereon zrychlil, stupňovalo se to, až si myslela, že jí musí puknout srdce. Pak to bylo pryč, jako ustřižené přesně v té vteřině, kdy se Gereon svalil vedle ní.

Obrátil se na bok a rychle usnul. Ona zírala do tmy a čekala, až začne působit těch osmnáct tablet.

Žaludek jako by měla plný tekutého olova, páčil a kručel, jako by byl v plamenech. Pak jí to horce a sžíravě vystoupalo do hrdla. S bídou to těsně stihla do koupelny a pozvracela se. Následně se proplakala ke spánku, proplakala se snem, který jí rozerval noc na tisíc kousků, a plakala, ještě když jí Gereon zalomcoval ramenem a chladně na ni zíral. „Co zas máš?“

„Já už nemůžu,“ řekla. „Já už prostě nemůžu.“ U snídani jí bylo pořád ještě zle a hrozně ji bolela hlava. To o víkendu nebyla žádná výjimka. Gereon se o noční příhodě nezmínil ani slovem, jen ji nedůvěřivými a pochybovačnými pohledy pozoroval.

Zalil kávu. Udělal ji příliš silnou a ztýraný žaludek se po ní ještě jednou prudce vzbouřil. Gereon pak zvedl syna z postýlky, podržel si dítě na klíně a krmil ho krajícem bílého chleba, který tlustě natřel máslem a marmeládou. Byl to dobrý otec, staral se o potomka, kdykoli na něj měl čas.

Přes týden pečovala o klučíka tchyně a také u nich spal, v místnosti, která bývala Gereonovým pokojem.

Na víkend si jej pak Cora brávala s sebou do vlastního domu. A jak tam tak seděl Gereonovi na klíně, zdál se jí tím nejlepším, čeho v životě dosáhla.

Gereon mu otřel marmeládu z brady a z koutků úst. „Obléknu ho,“ řekl. „Určitě si ho budeš chtít vzít s sebou na nákup.“

„Pojedu dnes později,“ prohlásila. „A v tom vedru jej raději nevezmu.“

Bylo teprve devět hodin, a teploměr už ukazoval pětadvacet stupňů. Bolest hlavy jí téměř vytlačila oči z důlků. Stěží dokázala myslet, a musela to naplánovat a provést pečlivěji. Spontánní rozhodnutí jako v noci nebylo nejšťastnější, příliš mnoho zůstávalo nezohledněno. Zatímco Gereon se zaobíral trávíkem, přinesla si od tchyně jeden z těch silných prášků proti bolesti, které se vydávaly jen na předpis. Následně uklidila svou kuchyni, koupelnu, schodiště a chodbu tak důkladně jako nikdy předtím. Všechno muselo být čistoučké.

V jedenáct odvedla syna ke tchyni a se dvěma prázdnými nákupními taškami v ruce se vydala k vozu. Auto jí připadalo jako nejjednodušší řešení. Když však vyjela, zase tu myšlenku zavrhla. Gereon byl na to auto odkázaný. Jak jinak by měl v pondělí odjet za zákazníky? Také to nebyl její styl ničit něco, co stálo tolik peněz jako nové auto.

Ze zvyku zajela do supermarketu. Když plnila nákupní košík, zvažovala jiné možnosti. Takhle zčistajasna ji nic nenapadalo. U uzenin čekal tucet žen. A ona se ptala, kolik z nich se těší na večer a kolik z nich by se chtělo cítit stejně jako ona. Žádná! O tom byla přesvědčená.

Byla výjimkou. Vždycky byla výjimkou, vydědencem s cejchem na čele. Cora Benderová, dvacet pět let, drobná a štíhlá, tři roky vdaná, matka téměř dvouletého syna, kterého porodila prakticky vstoje hned po nástupu do sanitky.

Překotný porod, říkali lékaři. Její tchyně to viděla jinak. „To se ženská jenom musí dost dlouho kurvit, pak je tam dole dost široká, aby z ní dítě takhle vypadlo. Kdo ví, co předtím vyváděla! Nic dobrého to být nemohlo, když se k ní její rodiče už nechtějí znát. Ani na svatbu nepřijeli. To se přece člověk ptá: proč ne?“

Cora Benderová, červenavě hnědé vlasy po ramena, které jí spadaly do čela tak, že zakrývaly vrub v kosti a křivolakou jizvu. Hezká úzká tvář s pátravým bezradným výrazem, jako by jen zapomněla vložit do košíku nějakou položku nákupu. Malé ruce, jimiž svírala madlo košíku tak pevně, že jí bílé a špičatě vystupovaly klouby. Hnědé oči, které neklidně klouzaly po zboží v drátěném košíku, počítaly kelímky jogurtu, zůstaly viset na lepenkové krabici s jablky. Šest jablek, velkých a šťavnatých, s nažloutlou slupkou. Golden Delicious. Tenhle druh milovala. Milovala i svůj život. Ale žádný život už to nebyl. Přesně vzato nikdy žádný nebyl. A pak ji napadlo, jak by tomu mohla učinit přítrž.

Odpoledne, když pominulo to nejšílenější polední vedro, se rozhodli zajet k jezeru Otto-Maigler. Gereon seděl za volantem. Nadšený jejím návrhem nebyl, ale neodporoval. Svou nelibost projevoval jinak, netuše,

že ji tím utvrzuje v jejím rozhodnutí. Čtvrt hodiny kroužil po prашném parkovišti, které leželo nejbližše ke vstupu.

Dál vzadu byla volná místa. Několikrát jej na to upozornila. „Nemám chuť tahat všechny ty krámy tak daleko,“ opáčil.

V autě bylo horko. Během jízdy si nesměli stáhnout okénka. Dítě by v tom průvanu mohlo lehce nastydnout. Když vyjížděli, byla klidná. To popojíždění ji znervóznilo. „Tak už dělej,“ dožadovala se. „Jinak se to už nevyplatí.“

„Co že tak spěcháš? Na pár minutách přece nesejde. Třeba někdo odjede.“

„Nesmysl. V tuhle dobu domů ještě nikdo nepojede. Tak už dělej, nebo mě nech vystoupit, půjdu napřed. Pak si tu pro mě za mě můžeš kroužit až do večera.“

Byly čtyři hodiny. Gereon protáhl tvář, ale mlčel, popojel kus pozpátku, ačkoli věděl, že ona to nesnáší. Potom konečně zaparkoval tak natěsno vedle dalšího auta, že se dveře na její straně nedaly úplně otevřít.

Protlačila se ven, ulevilo se jí tím slabým závanem vzduchu, který ji pohladil po čele. Pak se sklonila zpět do dusného vozu, sáhla po kabele, zavěsila si ji přes rameno a vyprostila dítě ze speciální sedačky v útrobách vozu. Postavila syna na nohy vedle auta a šla dozadu, aby pomohla Gereonovi s vykládáním.

Měli s sebou všechno, co je potřeba k odpoledni u jezera. Později ji nikdo neměl podezírat z toho, že to celé zamýšlela. Deku a slunečník sevřela pod paží, přes niž už nesla kabelu. Obě skládací křesílka popadla

jedním hmatem do druhé ruky, na Gereona zbyly jen ručníky, chladicí taška a dítě.

Zamžourala do světla. Stín na tom velkém prostoru nikde nebyl. Jen na okraji stálo pár keřů, spíše zaprášených než zelených. Její sluneční brýle ležely vespod v kabele. V autě si je nenasadila, jen sklopila stínítko. Při chůzi jí křesílka narážela do nohy. Vyčuhující kousek kovu ji nepříjemně škrábal po nahé kůži a zanechával za sebou červenou stopu.

Gereon došel k závoře u vstupu, kde na ni čekal. Paží ukazoval na drátěnou mříž a cosi dítěti vysvětloval, na sobě jen šortky a sandály. Trup měl obnažený, kůži hnědou a hladkou. Měl dobrou postavu, široká ramena, svalnaté paže a útlý pas. Jak tam tak stál, byla si jistá, že si rychle najde jinou. Když došla až k němu, nehnul se z místa ani se nechystal jí něco odebrat.

Vstupné se platilo spolu s parkováním. Lístky předtím uschovala. Odložila skládací křesílko a začala se prohrabávat v kabele a hledat peněženku. Prokousávala se plenami a čistým spodním prádlem a mezi dvěma jablky, banánem a krabičkou sušenek ucítila mezi prsty jednu z plastových lžiček na jogurt, pak ostrí malého loupacího nože. Skoro by se byla řízla. Konečně nahmatala kůži, rozevřela peněženku, vytáhla vstupenky a ukázala je ženě u závory. Pak opět sebrala křesílka a protlačila se mříží za Gereonem.

Museli projít daleko přes hladce udupaný trávník, proplést se kolem nespočetných dek, sedících skupinek a hrajících si dětí. Řemen kabely se jí zařezával do masa. Paže, pod níž svírala deku a slunečník, jí poznenáhlu

ochabovala. A noha ji bolela tam, kde kovové části křesílka při každém kroku rozdíraly kůži. Byly to ale pocity, které k ní doléhaly jakoby zdálky, už ji nerušily. Se svým životem skoncovala, dávala si už jen pozor, aby se chovala normálně a neudělala nic, co by mohlo Gereona zarazit. Ačkoli bylo nepravděpodobné, že by si nějaké potenciální zrádné gesto či větu správně vyložil.

Konečně se zastavil na místě, kde se vyskytla alespoň iluze stínu: neduživý stromek s průhlednou korunou, listy mu visely dolů jako zesnulé. Kmínek nebyl tlustý ani jako paže.

Složila deku, tašku a křesílka na trávu, rozevřela slunečník a zabodla ho špičkou do země, rozprostřela pod ním deku, rozložila křesílka a postavila je vedle. Gereon posadil dítě na deku a zasunul chladicí tašku dozadu pod slunečník. Pak si dřepł a stáhl dítěti boty a punčochy, poté mu přes hlavu přetáhl tenkou košilku a svlékl barevné kalhoty.

Chlapeček tam seděl v bílých kalhotkách přes plenku. S tím okrouhlým sestřihem vyhlížel téměř jako děvče. Pozorovala ho a ptala se, zda mu bude chybět, až už tu nebude. Asi sotva, když už teď je přece většinu času u tchyně.

Byl to podivný pocit, stát uprostřed všech těch lidí. Za nimi se na několika dekách rozložila velká rodina. Otec, matka, dědeček, babička, dvě malá děvčátka ve věku asi čtyř a pěti let v bikinách s volánky. V houpačce pod slunečníkem kopalo nohama miminko.

Stejně jako v supermarketu byla zvědavá, co se asi odehrává v myslích ostatních. Babička si za stromkem

hrála s miminkem. Oba muži dřímali na slunci. Dědeček si přes obličej položil časopis, otec si nasadil čapku, jejíž kšilt mu zakrýval oči. Matka působila uštvane. Zavolala na jedno z děvčátek, že se má vysmrkat, a přitom hledala v koši papírové kapesníky. Napravo od nich seděl na lehátkách postarší pár. Nalevo byl kus volného trávníku. Tam si skupinka dětí hrála s míčem.

Přetáhla si přes hlavu tričko a sukni nechala spadnout k nohám, pod oblečením měla plavky. Pak hledala v kabele sluneční brýle, nasadila si je a usadila se do jednoho z křesílek.

Gereon už seděl. „Mám tě namazat?“ zeptal se.

„To už jsem udělala doma.“

„Na záda si přece nedosáhneš.“

„Taky přece nesesdím zády ke slunci.“

Gereon pokrčil rameny, opřel se a zavřel oči. Dívala se na vodu. Přitahovala ji jako napjaté gumové lano. Pro zkušenou plavkyni to patrně nebude lehké. Ale pokud to předtím jednou obeplave a zcela se přitom vydá... Zase vstala, sundala si sluneční brýle a oznámila mu: „Jdu do vody.“ Bylo zbytečné mu to říkat. Ani neotevřel oči.

Přešla po trávě a úzkém pruhu písku a probrouzdala se mělkým úsekem u břehu. Voda byla chladná a čirá. Když se ponořila a voda se jí zavřela nad hlavou, proběhl jí příjemný záchvěv.

Plavala až k bariéře, která oddělovala hlídanou pláž od otevřeného jezera, a kus podél ní. Nenadále upadla v pokušení udělat to okamžitě – překonat bariéru a odplavat na jezero. Zakázané to nebylo. I na druhém břehu

bylo několik dek a sedících skupin, takových, které se vyhýbaly vstupnému a jimž pranic nevadilo ulehnout mezi kameny a houští. Ale plavčík na dřevěné věžičce na zpevněné pláži dohlížel i na tuto stranu. Nemohl však vidět všechno a být dostatečně rychle na místě, když se něco stalo dál vzadu. A předpokladem také bylo, aby někdo zavolal o pomoc nebo alespoň máchal pažemi. Když se v tom hemžení prostě potopí jedna hlava...

Říkalo se, že v jezeře kdysi utonul muž, tělo nikdy nenašli. Zda je to pravda, to nevěděla, pokud ano, ten muž musí ještě být tam dole. Pak by tam s ním mohla žít, mezi rybami a řasami. Muselo to být hezké, ve světě vodních kapek, v němž už neexistovaly písně a černé sny, v němž to jen šumělo a vyhlíželo tajuplně zeleně či hnědě. Ten muž v jezeře v poslední době zaručeně neslyšel žádné bubny. Jen údery vlastního srdce. Žádnou baskytaru ani pískání varhan. Jen hučení vlastní krve v uších.

Téměř po hodině doplavala zpátky, ačkoli to bylo těžké. Ale velkou část sil zanechala ve vodě. A byla tu ta potřeba si ještě chvilíčku pohrát s dítětem, možná mu vysvětlit, proč musí odejít. Klouček tomu ovšem nemohl rozumět. Také se chtěla nenápadně rozloučit s Gereonem.

Když došla k jejich místu, postarší pár napravo od nich už zmizel. Jen obě lehátka tam ještě stála. A místo nalevo od nich už nebylo prázdné. Po těch hrajících si dětech a jejich míči nebylo široko daleko ani vidu. Ležela tam teď světlezelená deka, tak blízko jejího křesílka, že

se konstrukce dotýkala látky. Uprostřed deky stál velký tranzistor na kazety, z něhož do odpoledne skřípala hudba.

Kolem rádia byli rozloženi čtyři lidé, všichni stejného věku jako ona a Gereon. Dva muži, dvě ženy. Dva páry! Jedna dvojice seděla vzpřímeně s přitaženými nohama, povídali si. Oba obličejové byly vidět z profilu. Druhý pár nejprve žádné obličejové neměl. Ležel roztažený, žena dole, muž nad ní.

Z hlavy té ženy byly vidět jen vlasy, velmi světle plavé, téměř bílé – a velice dlouhé, sahaly jí až k bokům. Muž měl vlasy husté a tmavé a kroutily se mu na šíji. Jeho svalnaté nohy ležely mezi roztaženými nohama ženy. Rukama svíral její hlavu. Líbal ji.

Z toho pohledu se jí nečekaně sevřelo srdce. Těžko se jí dýchalo, cítila, jak se jí odlévá krev do nohou. V hlavě měla prázdno. Jen aby ji znovu zaplnila, sklonila se pod slunečník a sáhla po ručníku. A jen aby přehlušila dunění, s nímž jí opět začalo bušit srdce, pohladila dítě po hlavě, prohodila s ním pár slov, vyhrabala z tašky červenou plastovou rybu a vtiskla ji chlapečkovi do prstů.

Pak si natočila křesílko tak, aby byla ke skupince s rádiem zády. Přesto se jí ten pohled dál vznášel před očima. Jen poznenáhlu obraz vybledl a ona se uklidnila. Co ten pár za ní dělá, do toho jí nic není. Bylo to normální a neškodné a ta hudba ani neobtěžovala. Kdosi něco zpíval v angličtině.

Krom hudby slyšela jasný hlas ženy a rozvážný hlas muže. Musel to být ten, který seděl zpříma. A jak

hovořil, zdálo se, že tu ženu ještě nezná dlouho. Říkal jí Alenko. To jméno jí připomnělo knihu, kterou měla jako dítě. Jeden den! Alenka v říši divů. Nepřečetla ji. K tomu se v těch několika hodinách nedostala. Otec jí vyprávěl, o čem se v ní jedná. Ale to, co otec vyprávěl, nemívalo větší hodnotu než jeho obvyklý příslib: „Jednoho dne bude líp.“

Muž za jejím křeslem povídal, že se chce osamostatnit. Má dobrou nabídku na nástup do společné ordinace, vysvětloval Alence. Od těch dvou, co leželi, nebylo slyšet nic.

Gereon vyhlédl zpoza její paže a zazubil se. Automaticky se ohlédl přes rameno. Ten tmavovlasý muž se napřímil. Klečel, stále ještě zády k ní, vedle té blondaté ženy, stáhl jí vrchní díl bikin a mezi prsa nalil opalovací olej. Loužička byla zřetelně viditelná. Právě ji roztíral. Žena se pod jeho rukama protahovala. Vypadala, že si to užívá. Pak se ta žena rovněž posadila. „Teď ty,“ prohlásila. „Ale nejdřív pustíme opravdovou muziku. Při tomhle hudlání člověk usíná.“

Vedle nohou blondaté ženy ležel pestrý látkový pytel. Sáhla dovnitř a vytáhla kazetu. Tmavovlasý muž protestoval: „Ne, Ute, tu ne. To není fér. Odkud ji máš? Dej mi ji!“ Hmátl po ženině paži. Žena se svalila nazad a muž přepadl přes ni. Přetahovali se, skoro se skutáleli z deky.

Gereon se pořád ještě zubil.

Pak ležel dole ten muž, žena na něm seděla jako na koni, natahovala paži s kazetou do vzduchu, smála se a těžce oddechovala: „Vítěz, vítěz. Nekaž nám zábavu, zlato. Ta hudba je fantastická.“ Naklonila se k rádiu.

Dlouhými plavými vlasy se otřela o mužovy nohy, když zasouvala kazetu do tranzistoráku a stiskla tlačítko. Pak otočila kolečkem hlasitosti.

Věta „nekaž nám zábavu“ a výraz „zlato“ jí zasadil ránu a rozhoupal cosi v jejím nitru. Když zazněly první takty hudby, ohnula se blondatá žena dopředu a oběma rukama sevřela mužovu tvář. Líbala ho a přejížděla pánví po jeho klíně.

V Gereonových očích se zase začal zračit jeho nervózní pohled. „Mám tě teď namazat?“ zeptal se.

„Ne!“ Takhle prudce vyjet nechtěla. Ale co tam ta žena prováděla a jak na to Gereon reagoval, to ji rozzuřilo. Náhle vstala. Bylo načase se rozloučit s dítětem. To chtěla udělat v klidu, ne v bezprostřední blízkosti ženy, která jí názorně předvádí, na čem ona ztroskotala.

„Alespoň by mohli ztlumit tu hudbu,“ prohlásila. „Hlasitá hudba je tady zakázaná.“

Gereon se zatvářil pohrdavě. „Zanedlouho tady zakážou i dýchat. Jen se tak uměle nerozčiluj. Mně se ta hudba líbí a ten zbytek se mi líbí taky. Každopádně ona je temperamentní.“

Nestarala se, co říká, vzala dítě do náručí a volnou rukou sáhla po červené rybě. Dělalो jí dobře a uklidňovalo ji cítit to teplé pevné tělo, plenky pod bílými kalhotkami, oblou paži na zátylku a miminkovskou tvář tak blízko před očima.

Na mělkém pásu u břehu postavila syna na nohy. Trhl sebou. Voda byla chladná a on tak dlouho seděl v tom vedru. Po několika vteřinách si dřepł a mžoural vzhůru k ní. Podala mu červenou rybu, ponořil ji.

Bylo to pěkné dítě, tiché. Mnoho nemluvil, ačkoli disponoval poměrně velkou slovní zásobou a dokázal se jednoznačně vyjadřovat krátkými větami. „Chci jíst.“ – „Táta musí pracovat.“ – „Babička vaří pudink.“ – „Tohle je mámina postel.“

Jednou, krátce po přestěhování do vlastního domu, byl mu právě jeden rok, si jej jednoho nedělního rána vzala k sobě do postele. V náručí jí znovu usnul. Když ho držela, měla v sobě jakýsi hluboký a vřelý pocit.

A jak tam teď vedle něj zpříma stála, shlížela na útlá bílá záda, na pěstičku, která mávala červenou rybou ve vodě, na sklopenou hlavu s téměř bílými vlasy, na křehký krk, vtom se ten pocit vrátil. Kdyby už tak neexistovalo dost důvodů, udělala by to jen pro něj. Aby mohl vyrůstat svobodně a nezatíženě. Dřepla si vedle něj a políbila ho na rameno. Voněl po opalovacím mléce, čistě a svěže. Gereon jej natřel, zatímco byla ve vodě.

Půl hodiny setrvala s dítětem v mělké vodě, zapoměla na oba páry na zelené dece, zapoměla na všechno, co by mohlo rozloučení narušit. Pak se trávník postupně začal vyprazdňovat, blížila se šestá hodina a ona pochopila, že je nejvyšší čas. Kdyby u sebe neměla dítě, odplavala by pryč, aniž by vyplývala byť jedinou myšlenku na Gereona. Ponechat toho bezmocného chlapečka samotného na pobřežním pásu, to by nepřenesla přes srdce. Mohl by ji následovat.

Opět ho vzala do náručí, skrze plavky na břicho ucítila chladné nožičky a mokré kalhotky a v zátylku znovu pevnou oblou paži. Červenou rybu svíral za ocasní ploutev.

Když přišla blíž, zjistila, že na zelené dece se nic neměnilo. Hudba vyhrávala stejně hlasitě jako předtím. Jeden pár seděl zpřímá a povídal si, aniž by se dotýkal. Ten druhý opět ležel.

Nestarala se o to, natáhla dítěti čerstvou plínku a suché spodní kalhotky. Pak chtěla odejít, ještě jednou ji však zadrželi.

„Chci jíst,“ proneslo dítě.

Na pár minutách nesešlo. Plně a cele se soustředila na poslední okamžiky se svým synem. „A co bys rád? Jogurt, banán, sušenku nebo jablko?“

Držel hlavičku sklopenou ke straně, jako by o její otázce vážně uvažoval. „Jablko,“ opáčil. A ona se ještě jednou usadila do křesílka, vytáhla z kabely jablko a malý loupací nůž.

Během její nepřítomnosti posunul Gereon její křesílko tak, že teď už k dece nesešla zády, nýbrž bokem a on se přes ni mohl lépe dívat. Seděl tam s nataženýma nohama a rukama složenýma na břicho, předstíral, že zamyšleně hledí na vodu, ve skutečnosti pošilhával po prsou té blondaté šlapky. Zaručeně si najde nějakou takovou, až tu už ona nebude.

Podobné myšlenky by ji měly rozzuřit, ale ne. Ani z toho nesmutnila. Ta její část, která byla schopná cítit, už asi byla mrtvá, zesnula někdy v posledních šesti měsících, aniž by si toho někdo všiml. Přemýšlela jen o tom, jak by si to mohla usnadnit.

Nebojovat s vodou. Tam, kde začínaly zábrany, trčel do jezera nepatrný výběžek země, osázený křovinami.

Na tom místě by hned zmizela ostatním z dohledu. A pak plavat doprostřed jezera. Od začátku se potápět. To ubírá síly.

Z rádia zadunělo bubnové sólo. Ačkoli ho nevnímala, zabušilo jí to do čela. Pevně sevřela jablko v ruce, ucítila třes v týle, ramenní svaly se napjaly. V zádech pocítila tvrdost a chlad, jako by neseděla na teplém vzduchu, nýbrž ležela na studené zemi. A cosi, jako mimořádně tlustý palec, se jí zasunulo do úst. Tak jako o Vánocích, když to chtěl mít Gereon obzvláště pěkné.

Hlasitě polkla, sklopila loupací nůž a rozdělila jablko na čtyři kousky, tři si položila na sevřené nohy.

Za ní pronesl již důvěrně známý hlas Alenky: „V tomhle je opravdu zápal.“

Sedící muž odpověděl: „Dnes už nikdo nevěří, že je to jeho. Taky už to je pět let. To byly Frankieho divoké týdny. Víc než pár týdnů to totiž nebylo. Nemá rád, když se mu to připomíná. Ale myslím, že Ute má pravdu. Ta hudba je fantastická, nemusí se za ni stydět. Byli to tři kamarádi, bohužel se nedostali ze sklepa. Frankie seděl za bicími.“

Frankie, krátce se jí to rozléhalo v hlavě. Kamarádi, sklep, bicí, to se jí vrylo do paměti.

„Byl jsi s nimi taky?“ zeptala se Alenka.

„Ne,“ dostalo se jí odpovědi, „tehdy jsem ho ještě neznal.“

Gereon se v křesílku protáhl a pohlédl na kus jablka v jejích rukou. „Však on to určitě nesní všechno. Zbytek můžeš dát mně.“

„Zbytek sním sama,“ prohlásila. „A pak si ještě zaplavu kolečko. Můžeš si vzít. Ještě tam jedno je.“ Na závěr kus jablka! Golden Delicious, ten druh milovala už jako dítě. Už jen při tom pomyšlení se jí sbíhaly sliny.

Na dece se napřímila ta blondatá žena. Zahlédla to koutkem oka. „Počkejte,“ řekla žena a stiskla na rádiu jedno tlačítko. „Přetočím to kus dopředu. To, co hrálo doted, není nic ve srovnání s *Tygrovým songem*! To je to nejlepší, co kdy uslyšíte.“

Tmavovlasý muž se překulil a opět sáhl po ženině paži. Poprvé spatřila jeho tvář, nic jí neříkala. Také jeho hlas jí stejně jako předtím šel jedním uchem tam a druhým ven, když opětovně a tentokrát silněji protestoval: „Ne, Ute, to stačí. Tohle ne. Nedělej mi to.“ Zdálo se, že svá slova myslí velice vážně. Ale Ute se jen zasmála a jeho ruce odrazila.

Cora myslela na svůj dům. Že tchyně zaručeně prošmejdí každý kout a nenajde nic, nad čím by mohla mektat. Všechno se lesklo. Knihy byly také v pořádku. Nikdo o ní nebude moct říkat, že byla bordelářka.

Z jedné čtvrtky jablka odstranila jádřinec a co možná nejtenčí slupku. Podala ten kousek dítěti, sáhla po druhé čtvrtce, aby jádřinec vykrojila i sobě. V tom okamžiku se hudba opět rozehrála, ještě hlasitější než předtím. Nechtěla se tam dívat, přesto koutkem oka zašilhala stranou a spatřila, jak se ta blondatá žena svalila na záda. Oběma rukama držela muže za ramena a strhla jej s sebou. Viděla, jak si jednu ruku namotal do plavých vlasů. Jak za ně zatáhl a dostal ženinu hlavu do polohy, která mu vyhovovala. Pak ji políbil. A bicí...

Kousky jablka popadaly do trávy, když vyskočila. Gereon sebou trhl, když začala křičet. „Přestaňte, prasáci! Přestaňte! Pust' ji! Pustíš ji!“

Při první větě se vrhla stranou a na kolena, při poslední zabodla do toho muže malý nůž.

Prvním bodnutím jej zasáhla do šíje. Vykřikl, přetočil trup a hmátl po jejím zápěstí. Zachytil ho a na vteřinu či dvě ho držel pevně sevřeně. Přitom se na ni podíval. A pak ji pustil a už se na ni jen díval. Něco zamumlal. Nerozuměla mu. Hudba byla příliš hlasitá.

A bylo to! To byla ta píseň z její hlavy, ta píseň, kterou začínalo to šílenství. Rozléhala se po hladce sešlapaném trávníku, otírala se o zděšené tváře a strnulá těla.

Druhým bodnutím ho zasáhla ze strany do krku. Doširoka rozevřel oči, nevydal už však ze sebe žádný zvuk, jen si jednou rukou sáhl ke krku a přitom se jí díval do očí. Krev mu vystříkla mezi prsty, stejně červená jako ta malá plastová ryba. Blondatá žena zavřískla a pokusila se mu zpod nohou odplazit pryč.

Ještě jednou bodla dolů a ještě jednou. Bodnutí do hrdla. Bodnutí do ramene, bodnutí do tváře. Nůž byl malý, ale velice špičatý a velice ostrý. A hudba byla tak hlasitá. Ta píseň jí zcela zaplnila mysl.

Muž, který dosud jen seděl a povídal si s Alenkou, něco zakřičel. Znělo to jako: „Přestaňte!“

Samozřejmě! O to přece šlo. Přestaňte! Přestaňte, prasáci! Sedící muž pohnul rukou vpřed, jako by jí chtěl zarazit paži. Ale neudělal to. Nikdo nic neučinil. Bylo to, jako by všichni zamrzli v čase. Alenka si tiskla obě ruce k ústům. Blondatá žena střídavě fňukala a vrískala.

Ta malá děvčátka ve volánkových bikinách se těsně tiskla ke své matce. Dědeček si sňal noviny z obličeje a posadil se. Babička prudce zvedla miminko a přitiskla si jej na prsa. Otec se chystal vstát.

Pak konečně vstal z křesílka Gereon a v příští vteřině byl nad ní. Udeřil ji pěstí do zad a chňapal po její ruce s nožem, když opětovně pozvedla paži. Zařval: „Coro! Nech těch hovadin! Zešílelas?“

Ne, ne, měla v hlavě naprosto jasno. Všechno bylo dobré. Všechno bylo správně. Muselo to tak být. To věděla jistě. A ten muž to věděl také, dalo se mu to číst v očích. „Toto jest má krev, která se prolévá za tvoje hříchy.“

Když se na ni Gereon vrhl, přišli mu na pomoc sedící muž a otec těch malých holčiček. Každý jí pevně přidržel jednu paži, zatímco Gereon jí vyškubl nůž z prstů, vjel jí jednou rukou do vlasů, zvrátil hlavu dozadu a pěstí ji několikrát udeřil do tváře.

Gereon krvácel ze dvou či tří ran na paži. Bodala i do něj, ačkoli to udělat nechtěla. Sedící muž nyní na Gereona křičel, ať přestane. To také nakonec udělal. Ale železným stiskem ji držel za šíji a tiskl jí tvář na krvavou hrud toho muže.

V té hrudi bylo ticho. I jinak bylo téměř ticho. Ještě pár taktů, poslední bubnové sólo krátce před koncem pásky. Pak to ũuklo. Jedno tlačítko na rádiu vyskočilo, bylo po všem.

Cítla Gereonův stisk, znecitlivělá místa ve tváři, kam ji zasáhla jeho pěst, krev před obličejem a její chuť na rtech. Slyšela mumlání kolem. Žena s plavými vlasy fňukala.

Natáhla ruku, aby ji ženě položila na nohu. „Žádný strach,“ pronesla. „Nebude tě bít. Pojď. Pojď odsud. Zmizíme. Neměly jsme sem chodit. Dokážeš sama vstát, nebo ti mám pomoci?“ Na její dece se rozplakalo dítě.

2. KAPITOLA

Jako dítě jsem příliš neplakala, jen jednou. A to jsem neplakala, ale křičela strachy. V posledních letech jsem na to už nemyslela. Ale pamatuji si to přesně. Jsem v zšeřelé ložnici. V okně visí závěsy z těžké hnědé látky. Pohybují se. Okno musí být otevřené. V pokoji je zima. Mrznu.

Stojím vedle manželské postele. Jedna polovina je řádně ustlaná, druhá, u okna, je rozrytá. Vychází z ní zatuchlý nakyslý zápach, jako by se už dlouho neměnilo ložní prádlo.

V tom pokoji se mi nelíbí. Ten chlad, zápach měsíce zaschlého potu, ošuntělý běhoun na holých dřevěných prknech. Tam, odkud jsem právě přišla, leží na podlaze hustý koberec a je tam pěkně teplo. Trhám rukou, která drží tu mou. Chci jít.

Na spořádaně ustlané straně postele sedí žena. Má na sobě plášť a v náručí drží dítě. Je zavinuté do deky, mám se na něj podívat. Je to má sestra Magdalena. Řekli mi, že mám teď sestru a že se na ni půjdeme podívat. Ale já vidím jen tu ženu v plášti.

Je mi zcela cizí. Je to moje matka, kterou jsem dlouho neviděla. Půl roku. To je pro malé dítě hodně času. Tak daleko paměť nesahá. A teď mám zůstat u této ženy, která má oči jen pro ten uzlíček v dece.

Její tvář mi nahání strach. Je tvrdá, šedá a zahořklá. Konečně se na mě podívá. Její hlas zní stejně, jako ona vypadá. Říká: „Pán nám vinu neodpustil.“

Pak deku odhrne a já vidím drobnou modrou tvář. Žena hovoří dál: „Seslal na nás zkoušku. Musíme v ní obstát. Učiníme, co od nás očekává.“

Že bych si ta slova tehdy mohla zapamatovat, tomu nevěřím. Později mi je však často říkali, proto je asi ještě znám tak přesně.

Chci odsud pryč. Zvláštní hlas té ženy, ten drobný modrý obličej v dece, s tím nechci mít nic společného. Znovu cloumám rukou, která drží tu mou, a začínám křičet. Někdo mě zvedá a konejšivě ke mně promlouvá. Moje máma! Jsem pevně přesvědčená, že ta žena, která mě bere do náručí, je mou pravou matkou. Pevně se k ní přimknu a uleví se mi, když mě odnáší zpátky do tepla. Byla jsem ještě velice malá, osmnáct měsíců. Dá se to lehce spočítat.

Když se Magdalena narodila, stejně jako já v nemocnici v Buchholzi, byl mi jeden rok. Měly jsme narozeniny ve stejném měsíci. Já 9. a Magdalena 16. května. Moje sestra přišla na svět jako modré miminko. Okamžitě po porodu ji odvezli na velkou kliniku do Eppendorfu a operovali jí srdce. Přitom lékaři zjistili, že má Magdalena ještě další nemoci. Samozřejmě se jí pokoušeli pomoci, jenže všechno dát do pořádku nešlo.

Zpočátku se říkalo, že Magdalena bude žít jen pár dní, nanejvýš pár týdnů. Lékaři nechtěli, aby si ji matka vzala domů. A matka nechtěla Magdalenu nechat samotnou, zůstala tedy v Eppendorfu rovněž. Ale po půlroce

moje sestra stále ještě žila a lékaři ji nemohli zadržovat věčně. Poslali ji zemřít domů.

Já byla během těchto šesti měsíců ubytována u jedné rodiny ze sousedství, u Adigarových. Jako malé dítě jsem pevně věřila, že oni jsou má rodina. Že mne moje pravá matka Grit Adigarová odevzdala vedle jen proto, že se mnou nechtěla mít nic společného. Ne hned, nejprve si mě ještě jednou odvedla zpátky. Bohužel už ne na dlouho.

Na podrobnosti z této doby si nepamatuji. Často jsem si přávala, abych si alespoň na něco málo z těch týdnů a měsíců u Grit a jejích dcer Kerstin a Melanie vzpomněla.

Grit byla ještě velmi mladá, muselo jí být tenkrát těsně po dvacítce, první dítě měla v sedmnácti a druhé v devatenácti. Její muž byl doma jen zřídka. Byl o několik let starší než ona, jezdil na moře a velmi dobře vydělával. Grit měla vždycky dost peněz a dostatek času na své dcery. Byla to veselá a jednoduchá žena, sama skoro ještě dítě.

Často jsem zažila, jak náhle popadla jednu ze svých dcer, svalila se s ní na podlahu, lechtala ji, až se jí svíjela pod rukama, výskala a pištěla a stěží se stačila smát. Mlhavě si vzpomínám, že to jednou udělala i se mnou v té době, kdy se o mě starala. Že jsem si hrávala s Kerstin a Melanií. Že si mě Grit po večerech brávala na klín a mazlila se se mnou, jako to dělala se svými dětmi. Že mě odpoledne krmívala koláčem nebo mi vyprávěla veselé příhody. A že mi říkala: „Jsi hodné dítě, Coro.“

Ale těch šest měsíců je pryč. I těch pár týdnů, které jsem ještě u Grit strávila, když se matka s Magdalenou vrátily z kliniky domů, zmizelo. Do paměti se vryl jen pocit odstrčení, zapuzení, vyhození z ráje. Protože v ráji směji být jen čistí andělé, kteří naslouchají božímu slovu až do posledního písmenka, nezpochybňují žádné z jeho přikázání, nevzpírají se mu a mohou se dívat, jak ze stromu poznání visí jablka, aniž by zatoužili po soustu.

Já to neuměla. Dala jsem se lehce svést, slabý hříšný človíček, který nedokázal kontrolovat tužby, které se v něm probudily, který chtěl mít vše, na čem spočinul jeho zrak. Věřila jsem tomu, že s takovým člověkem nechtěla Grit Adigarová žít pod jednou střechou.

Proto jsem musela říkat mami ženě, kterou jsem nemohla vystát, a tati muži, který s námi žil v domě. Ale toho jsem měla velice ráda. Také to byl hříšník. Matka mu tak často říkala.

Já své hříchy nosila uvnitř, u otce byly venku. Často jsem je vídala, když jsem seděla ve vaně a on musel na záchod. Nevím, jak jsem přišla na to, že tahle věc je jeho hříchem. Možná proto, že já něco takového neměla a Kerstin či Melanie Adigarovy také ne. A protože jsem se považovala za úplně normální, musel mít otec něco navíc. Bylo mi ho kvůli tomu líto. Často jsem měla dojem, že se chce svého nedostatku zbavit.

Spali jsme v jednom pokoji. A jednou jsem se v noci vzbudila, protože on byl tak neklidný. Myslím, že mi tehdy byly tři roky, přesně už nevím. Na otci jsem velice visela. Kupoval mi nové boty, když ty staré tlačily.

Ukládal mě večer do postele, zůstával u mě, dokud jsem neusnula, a vyprávěl o dávných časech. O úplně dávných časech, kdy byl Buchholz ještě prťavou a velice chudou vesnicí uprostřed vřesovišť. Jen pár statků a půda tak špatná a zvířata natolik hubená, že po zimě nedokázala dojít na pastvu. Museli je tam odvléct. A jak pak přišla železnice. Jak se všechno zlepšilo.

Takové příběhy jsem měla ráda. Měly v sobě jakousi naději, byly téměř příslibem. Pokud se z drobné chudé vesnice na vřesovišti mohlo stát pěkné městečko, tak se mohlo zlepšit i všechno ostatní.

Toho večera mi otec vyprávěl o moru. A když jsem se pak probudila – otec sténal, pomyslela jsem na mor a měla strach, že onemocněl. Ale pak jsem viděla, že drží v ruce svůj hřích. Přišlo mi, že si ho chtěl utrhnout. To se mu nepodařilo.

Myslela jsem, že když trhneme ve dvou, určitě to zvládneme. Také jsem mu to řekla a zeptala se, jestli mu mám pomoci. Mínil, že to nebude nutné, vstal z postele a potmě odešel do koupelny. A já si myslela, že si jej chce uříznout. V koupelně ležely veliké nůžky.

Ale příští sobotu jsem viděla, že ho ještě nosí na sobě. A – no ano, také bych měla strach si odříznout něco, co je pevně přirostlé. Z celého srdce jsem mu přála, ať mu to upadne samo, shnije nebo zhnisá, jako mi zhnisala tříska v polštářku pod palcem.

Když jsem to řekla, otec se usmál, sbalil všechno zpátky do kalhot, přistoupil k vaně a umyl mne. „Ano,“ pronesl, „doufejme, že odpadne. Můžeme se za to pomodlit.“

Jestli jsme to udělali, to už nevím. Ale předpokládám, že ano. U nás se neustále modlilo za věci, které nám chyběly, nebo které jsme mít nechtěli – jako žízeň po malinové limonádě. Ta mě trýznila často.

Ještě si pamatuju, jak jsem jednou – to mi musely být čtyři – byla s matkou v kuchyni. Že je to skutečně moje matka, tomu jsem ještě nevěřila. Všichni to říkali, ale já už věděla, jak se lže. A pořád jsem si myslela, že všichni lžou.

Měla jsem žízeň, matka mi dala sklenici vody. Byla to jen voda z kohoutku. Tu jsem neměla ráda. Chutnala mdle. Matka mi sklenici zase sebrala a prohlásila: „Pak tedy nemáš žízeň.“

To jsem ale měla a opáčila jsem, že bych se raději napila malinové limonády. Malinovku měli u Grit. Matka neviděla ráda, když jsem pobývala vedle. Ale neměla čas starat se, co provádím. A já využila každé příležitosti, jak jí uniknout a být u své pravé rodiny.

I toho dne jsem si hrála vedle. Pak chtěla jít Grit na návštěvu. Měla velice široký okruh přátel a známých. Mnozí ji zvali, protože její muž byl často dlouho na cestách. Grit zavolala své děti domů, aby je umyla a převlékla. Zeptala jsem se, jestli smím jet s nimi, a odpovědí mi bylo, že to „moje matka“ nedovolí. Musela jsem jít domů.

Ještě to vím přesně. Bylo časně odpoledne, konec července či začátek srpna. Venku bylo velice horko. Okno do kuchyně bylo otevřené, slunce vše skrápělo jasným světlem, celou tu ošuntělost, ubohost, která v žádném případě nepramenila z finančních důvodů.

Otec pracoval v Hamburku, v jedné kanceláři ve svobodném přístavu. Někdy mi o tom také vyprávěl. Už ve čtyřech letech jsem věděla, že dobře vydělává. Mohli jsme vést lepší život. Dříve ho moji rodiče vedli a občas si něco dopřáli. Často pobývali v Hamburku, tančili, jedli a podobné věci.

Ale co byla na světě Magdalena, potřeboval otec spoustu peněz pro sebe. A klinika také nebyla za hubičku. Lékaři v Eppendorfu žasli, že Magdalena ještě žije. Bývala na klinice často, někdy dlouho kvůli nové operaci, někdy pár dní na vyšetření. Matka byla vždy s ní. A za matčin nocleh a jídlo musel otec platit. Když se vracely, říkalo se opět: ještě pár týdnů, nanejvýš pár měsíců.

Žili jsme pod jednou střechou se smrtí. A matka bojovala o každý den. Nikdy nespouštěla Magdalenu z očí, ani v noci ne. Proto spal otec v mém pokoji. Měli jsme nahoře v domě jen dva pokoje a jednu velkou koupelnu. Když ten dům kupovali, mysleli si, že nikdy nebudou mít děti, a z toho druhého pokoje měl být dokonce pokoj pro hosty.

Matka stála u sporáku, když jsem se jí na limonádu zeptala. Byl to elektrický sporák. Ledničku jsme měli také. Ale zbylé zařízení naší kuchyně sestávalo ještě ze starého masivního dřevěného nábytku, který sehnali po svatbě. Všechno v domě bylo staré, matka také.

Toho dne jí už bylo čtyřiačtyřicet, velká žena s hubeným obličejem. Vypadala mnohem starší, než byla. Na sebe samu čas neměla. Vlasy jí v šedivých pramelech visely až na ramena. Když byly příliš dlouhé, kus odstříhla.

Měla na sobě pestrou zástěru a míchala něco v hrnci. Sklenici s vodou postavila do dřezu. Obrátila se ke mně a zeptala se: „Malinovou limonádu?“

Měla měkký hlas a vždy mluvila velice tiše, takže jste byli nuceni pozorně naslouchat. Zavrtěla hlavou, jako by pro ni bylo úplně nepochopitelné, co mě mohlo k takové absurdní myšlence přivést. Pak dál hovořila svým klidným, rozvážným způsobem: „Víš, co podali našemu Spasiteli, když umíraje pravil: ‚Mám žízeň?‘ Přidrželi mu u rtů houbu napuštěnou octem. Kalíšek vody by jej učinil šťastným a zmírnil jeho utrpení. On si ale nestěžoval a dozajista se neptal po malinové limonádě. Co si z toho vezmeš za ponaučení?“

Nemohl to být první rozhovor tohoto typu, který jsem s matkou vedla, či spíš ona se mnou. Protože odpověď jsem znala z paměti. „Že byl náš Spasitel vždy spokojený.“

A já nikdy spokojená nebyla. Byla jsem problematické dítě, vzdorné, výbušné, sobecké. Chtěla jsem všechno – a všechno jen pro sebe. A když mi v tom nezabránili, prostě jsem si to vzala. Matka mi vysvětlila, že jen proto je Magdalena tak nemocná. Vždyť Magdalena vyšla z matčina břicha. A krátce před ní jsem v matčině břiše byla já. A já si všechnu tu sílu, kterou v sobě matka nosila, která by stačila alespoň pro tři děti, jak mi často říkala, uzmula jen pro sebe. Na Magdalenu nezbylo nic.

Bylo mi lhostejné, když mi matka něco takového povídala. Sice jsem nechtěla být bezpodmínečně špatný člověk, ale co se mé sestry týkalo, nebyla pro mě dobrota tak důležitá. Neměla jsem Magdalenu ráda. Pro mě

to byla věc jako kus dřeva. Neuměla běhat a neuměla mluvit. Neuměla ani pořádně plakat. Když ji něco bolelo, pištěla. Většinu času ležela v posteli a někdy hodinu v křesle v kuchyni. A to už měla velmi dobrý den.

Samozřejmě jsem nesměla vyslovit, co jsem si myslela. Musela jsem říkat přesný opak. Ale to jsem uměla velice dobře. Říkala jsem vždy jen to, co lidé slyšet chtěli. Matka byla s mou odpovědí spokojená. „A nemyslíš si taky, že by sis z našeho Spasitele měla vzít příklad?“ zeptala se. Horlivě jsem přikyvovala. A matka prohlásila: „Tak jdi a popros jej o sílu a milost.“

Pořád ještě jsem měla žízeň. Ale věděla jsem, že už od ní nedostanu ani tu sklenici s kohoutkovou vodou, dokud se nepomodlím, a odešla jsem do obývacího pokoje.

Byl zařízený úplně stejně ošuntělé a staromódně jako kuchyně. Opatřebená pohovka, nízký stůl na tenkých sešíkmených nohách a dvě křesla. Ale nikdo, kdo do té místnosti vstoupil, neměl oči pro ošoupaný nábytek.

Pohled mu vždycky nejprve padl na oltář v koutě u okna. Vlastně to byla jen skříň, z níž musel otec pilou uříznout horní část. Před ním stála tvrdá dřevěná lavice, na níž se smělo jen klečet. Na skříni ležela bílá dečka s vyšítymi svícemi, na níž vždy stála váza s květinami. Většinou to byly růže.

Byly velice drahé. Ale matka je kupovala ráda, i když nevycházela s penězi na domácnost. Přinášet oběti Spasiteli musí člověku naplnit srdce radostí, říkávala. Mé srdce se radostí nikdy nenaplnilo. Bylo

plné domněnek, že mě dali pryč. Moje pravá matka Grit Adigarová musela už před dávnou dobou poznat, že jsem špatný člověk. Nechtěla, aby tím musely trpět Kerstin a Melanie, aby nakonec neonemocnely stejně jako Magdalena. Proto mě Grit odvedla k této ženě, která přesně věděla, jak se ze špatného člověka udělá dobrý.

Ale když všem ukážu, že jsem hodné dítě, když se budu pilně modlit a nebudu hřešit, každopádně ne tak, aby si toho někdo všiml, brzy budu určitě moct být, tentokrát už navěky, se svou pravou rodinou, myslela jsem si.

Nedokázala jsem si představit, že by byli všichni lidé skutečně přesvědčeni, že bych mohla nemocnému dítěti Magdaleně zajistit další den. Při nejlepším vůli jsem nevěděla, jak bych to měla zařídit. A znamenalo by to, že už nikdy nebudu smět domů, že budu muset na věčné časy zůstat u té divné ženy a našeho Spasitele.

Stál na skříni mezi vázou a čtyřmi svícny s vysokými bílými svícemi. Ale nestál pořádně. Drobnými hřebíky byl připevněn k třiceticentimetrovému dřevěnému kříži. Krom toho byl k němu přilepen zády. Jednou jsem ho vzala ze skříně a prozkoumala, když matka nebyla poblíž.

Chtěla jsem jen zjistit, jestli otevře oči. Matka tvrdila, že dokáže zanořit zrak hluboko do srdcí lidí a spatřit všechny hříchy a touhy. On ale oči neotevřel, ačkoli jsem jím třásla, lomcovala trnovou korunou na jeho bolestí sklopené hlavě a ťukala mu do břicha. Znělo to, jako bych klepala na stůl.

Že by prokoukl mé úmysly, tomu jsem nevěřila. Neměla jsem z něj respekt. Jen z matky, která mě nutila před ním klečet, třikrát denně nebo častěji prosit o milost, sílu a slitování. Měl mi dát ryzí srdce. Nechtěla jsem žádné ryzí srdce. Měla jsem jedno zdravé, to mi stačilo. Měl mi dát sílu k odříkání. Takovou sílu jsem taky nechtěla.

Pořád si jen odříkat – bonbony, malinovou limonádu a jiné laskominy. Například koláč, který nám Grit Adigarová pravidelně nabízela. Pekla ho sama, každou sobotu – s tlustou vrstvou drobenky. A v pondělí přicházívала s talířem, na němž ležely tři nebo čtyři kousky. Byly pak už trochu vysušené, ale to nevadilo. Matka vždy odmítla. A mně se sbíhaly sliny, jen když jsem ten talíř viděla.

Když jsem se na něj dívala příliš dlouho, prohlásila matka: „Zase máš ten svůj žádostivý pohled.“ Pak mě poslala do obývacího pokoje. A potom jsem poklekla pod křížem na skříni v koutě, na němž Spasitel prolil svou krev za naše hříchy.

Byla to znepokojující chvíle klečet vedle mrtvého, vidět jeho krev a zděšení ostatních. Žena s plavými vlasy nechtěla, aby se jí dotýkala, ani aby jí pomohla vstát či aby ji odvedla. Tloukla ji oběma rukama, když se příliš přiblížila k její noze. Sedící muž na ni sykl, ať nechá Ute na pokoji. Tak to udělala. Do Ute jí nic nebylo.

Omluvila se Gereonovi za ta bodnutí do paže. Opět ji udeřil pěstí do tváře. A sedící muž – už dávno neseseděl, klečel naproti ní a vyšetřoval mrtvého, ale protože to

byl nadčasový okamžik, cosi pro věčnost, musel zůstat sedícím mužem – na Gereona zařval: „Nechte toho, zatraceně! Přestaňte už konečně!“ A Gereon křičel: „Zešílelas? Proč jsi to udělala?“ To nevěděla, a bylo to jaksi trapné.

Ráda by byla s tím mrtvým sama, jen na pár minut, aby se na něj v klidu podívala, aby si vychutnala ty pocity, které pohled na něj vyvolával; tu spokojenost, tu bezmeznou úlevu a pýchu. Jako by teď konečně byla vyřízena nepříjemná práce, kterou dlouhou dobu odsouvala. Skoro by byla řekla: „Dokonáno jest!“ Nevyslovila to, jen tam seděla a cítila se nádherně.

Nic se na tom nezměnilo, ani když přijeli první policisté. Byli čtyři, uniformovaní strážníci. Jeden po ní chtěl vědět, zda jí patří ten malý loupací nůž. Když to potvrdila, zeptal se, jestli s ním zabila toho muže.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla. „To jsem byla já.“

A policista spustil, že ji musejí zatknout, ona nemusí vypovídat, má právo na advokáta a tak dále.

Zvedla se. „Mnohokrát děkuji,“ řekla. „Nepotřebuji advokáta. Všechno je v pořádku.“ To také bylo. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Tyto báječné pocity, ten jásot, ten vnitřní smír, nic podobného ještě nikdy nepocítila.

Jeden policista Gereona vyzval, aby pro ni z kabely vybral čisté spodní prádlo a vyndal mu její doklady. Aby do tašky sáhla sama, to nepovolil. Směla si vzít jen sukni a tričko. Na ručník nepomyslela.

Gereon se začal hrabat v kabele a znovu se rozkřičel: „Ty jsi fakt úplně mimo. Bodla jsi mě taky.“ Odpovídala